

[Tange]

kontrol på anden måde med disse midler, der bliver overført til pengeinstitutterne, end ved at man har direktorater og justitsministeriet til at se nøje efter. Eventuelt kunne det da ordnes ved, at man overlod tilsynet til de kommunale socialudvalg og lod de socialinspektører, man har dér, føre kontrol med de midler, der er indsat i pengeinstitutterne.

Jeppe Kristensen (V):

Jeg skal, igen på fru Mette Madsens vegne, sige, at vi kan tilslutte os det foreliggende forslag under henvisning til bemærkningerne.

Hagen Hagensen (KF):

Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg er skuffet over, at vi ikke er kommet længere med spørgsmålet om, hvorvidt overformynderiet skal ophøre eller fortsætte.

Hvad jeg kommende siger, er ikke vendt mod den nuværende justitsminister, der for nylig er kommet til, men det, jeg siger, vil være en gennemgang af det, jeg mener er et skoleeksempel på, hvordan en sag ikke skal behandles.

Man vedtog i 1966 i dette høje ting, at overformynderiloven skulle genoptages til drøftelse i folketingsåret 1974-75. Det blev den også, og der blev fremsat et forslag om en udskydelse af revisionen af loven i et par år. Det vedtog tinget, lydigt, som det ofte er over for den slags ønsker, og som vi lige har været det i den forrige sag. Derefter ventede man på en betænkning om statsamterne. Den kom i 1975. Så nedsatte justitsministeren en arbejdsgruppe i 1976, der skulle kigge på tingene, og den kom tilbage med noget, som man formentlig ikke har kunnet bruge. Derefter overvejede man – det havde man for resten gjort forinden – om man skulle oprette et familieretsdirektorat i stedet for statsamterne, men nu skulle man vente på, hvad ægteskabsudvalget sagde. Det kom med en ny betænkning i 1977, og så kom der en redegørelse fra arbejdsgruppen, som justitsministeren havde nedsat i foråret 1977. Derefter fremsatte man et forslag i 1977 om, at overformynderiet skulle ophøre med at bestå, og indtil videre, men som en overgangsordning, skulle opgaverne inddrages under justitsministeriet i en særlig afdeling dér. Så kom man på bedre tanker, medens udvalgsbehandlingen stod på, og jeg hørte også til blandt de

lydige og bøjede mig for, at vi nu i stedet skulle udsætte lovens revision i yderligere 2 år, altså til nu. Men så har justitsministeren eller justitsministeriet fortsat overvejelserne og i januar i fjor nedsat en arbejdsgruppe, der nu skulle kigge på tingene. Men da man så bliver klar over, at der ikke er truffet nogen principbeslutning vedrørende statsamterne, når man til, at den alligevel ikke skal gøre noget ved det, og så beder man om, at den indtil videre stiller sit arbejde i bero. Og så kommer man nu her og siger, at det hele skal udskydes i yderligere 2 år.

Det er ikke den nuværende ministers ansvar og heller ikke den nuværende ministers skyld, at det er gået sådan, men det er et sørgeligt eksempel på, hvor langsommeligt vi arbejder, og hvor ejendommeligt vi egentlig får tingene til at hænge sammen. For hvad er kendsgerningen? Overformynderiets opgaver, der alene går ud på at forvalte umyndiges midler, dvs. mindreåriges og umyndiggjortes midler, kunne man sikkert udmærket klare ved at lægge den ud på lokalt plan. Det har vi nævnt før. Pengeinstitutterne kunne klare opgaven, og tilsynet vil for mig at se så nemt som fod i hose, hvad jeg allerede pegede på for år tilbage, kunne udøves af skifteretterne. Så var man yderligere fri for at skulle spørge statsamterne, som forhåbentlig snart bliver nedlagt, om disse ting.

Der er da heller ikke spor tvivl om, at den nuværende justitsminister må have tænkt på det, jeg siger her, for under behandlingen af finanslovene for år tilbage og vist også i fjor har det konservative folkeparti sammen med venstre stillet forslag om både at begynde at afskaffe statsamterne og at ophæve overformynderiet, så den højtærede minister ved sikkert inderst inde, at dette kunne godt gøres. Men man er kommet til nu og skal klare tingene.

Jeg skal for mit vedkommende sige, at jeg synes, vi skulle optage en realitetsdrøftelse med hensyn til at få overformynderiet ophævet og dets opgaver overført til lokalt plan. Så kunne vi bagefter tage alle de andre spørgsmål op. Med hensyn til en ordning af de familieretlige forhold er jeg enig i de betragtninger, der allerede i dag fra denne talerstol er gjort gældende, at den sikkert bedst og nemmest sker ved, at man får domstolene til at tage sig af det, i stedet for at man opretter nye institutioner. Jeg synes, vi skulle